

De gekte nabij

Pas wanneer de last te groot geworden is, niet eerder. Op dat punt zijn we nog lang niet aanbeland. De druk is opgevoerd, meer niet. Rustig blijven ademen, geduld hebben en vooral de hoop niet verliezen. Het waait wel weer over, meer kan ik je op dit moment niet beloven.

De stemmen vroegen of er iets was wat door de individuele Wil afgedwongen wordt. Door de storm ving hij schrille flarden op:

‘Wat bazel je nou? Jij bent toch geen autoriteit op het gebied van kronkel-de-gronkel en dat weet je dondersgoed! De last rust op de brede schouders van de eminente ruiter Xzalopico, de grootste snor, het opstellen, afdwingen en beschermen van de slajabella-peertjes betreffende conforme verplichting jegens de juistheid en begrijpelijkheid. Blij dat duidelijk is. Er gaat niets boven een vetifd goede communicatie’

‘Kijk nou eens goed in de spiegel en wat zie je? Hoe zal het met je aflopen? De eerste maanden van je verblijf was er nog die weldadige rust. Pas maar op! Je trekt je weer langzaam in dat kleine wereldje terug, dun vel lillend over je achterlijke bestaan. Je zweeft, bent beleefd en vriendelijk voor alles wat leeft, zwaait onbestemd naar bomen en wolken, niet omdat het nuttig is maar omdat je denkt dat het een gevoel van saamhorigheid oplevert. Zie je zelf ook niet hoe gestoord dat eigenlijk is!’

Daar heb je het al, pijn op de borst, het besef dat het snel afgelopen zal zijn. Een optelsom, een zwak hart, een onoplettend leven, drank en drugs, weinig goede voeding, teveel inspanning, een constante alertheid, slapeloze nachten omgord door het besef dat het niet meer goed zal komen.

Hij had een definitieve keuze gemaakt, die hem voor de rest van zijn leven buiten de orde had geplaatst, waar het verachten begon naast het uitschelden en bespugen als ware hij een schurftige, met zweren overdekte melaatse bedelaar, wiens huid langzaam door een besmettelijke ziekte weggevreten wordt. Melaatsheid, ook wel aangeduid als lepra, werd ooit door de kerk beschouwt als een ziekte van de ziel, als het gevolg van de ‘zonden van het vlees’. Zieke lepralijders moesten verbannen worden van het lichaam van de kerk. De gekleurde vlekken, waarover gesproken wordt in het Bijbelboek Leviticus, worden beschouwd als metafoor voor de vlekken van de ketterij op het lichaam van de kerk, en waren een bezoedeling van het Lam, waar de rechtvaardigen met een grote boog omheen moesten lopen. Van alles werd hen in de voeten geschoven. Het treurige rijtje:

‘Identificatie, afzondering, beschuldiging en straf’

De voorkeursingrediënten van de elite, een dodelijke cocktail in het toenmalige collectieve bewustzijn. Stigmatisering en de ellende die hieruit voortvloeiden zijn van alle

tijden. Het mechanisme is duidelijk. De gegenereerde angst reikt haar instrumentarium. Oneindige reikwijdten voor machtsmisbruik liggen binnen handbereik. De machtigen der aarde die op hun beurt de bevelen van de Uiterste Wil opvolgen. Machtigen, slaven, de machtigen zelf ook weer slaven, de hele santenkraam van de macht. Ze weten niet beter. Tenminste dat geldt voor de meesten van ons. Sommigen weten het, laat je niets wijsmaken!

In koor, de stemmen:

‘Wanneer je geen benul hebt, dan treft je geen blaam.’

Ik, die ervoor gekozen heb om hem daar aan zijn lot over te laten, heb wel degelijk benul. Het is gebeurd. Zo en niet anders. En nu is hij niet meer. Pats boem verdwenen, conclusie, in rook opgegaan. Het is fout gegaan, iets waarvan hij niet van wist dat zo iets kon gebeuren. Ook Harro had het niet verwacht, anders zou hij er wel iets over gezegd hebben. Iets wat een normaal mens niet van tevoren kan inschatten. Maar wat was er dan gebeurd? Er moet hem iets zijn overkomen, iets van een beslissende aard, iets wat alles anders had gemaakt, iets dat zijn lot bepaald had. Kun je dan nog wel spreken van schuld?

Zijn verantwoordelijkheid en daarmee ook zijn schuld was door de tussenkomst van wat we niet weten gedegradeerd van een 1^e graads naar een 2^e of 3^e graads betrokkene. Misschien zelfs wel naar een n^e graads, zeker wanneer er nog veel meer factoren in het spel zaten. Zou hij gewond zijn geraakt, of had zijner Schepselen Heer zich voor zijn geestesoog geopenbaard en was hij hierdoor in elkaar gestort? Had hij radeloos de armen ten hemel geheven toen een troep wilde dieren zich op hem had gestort? Hadden de Goden de opgeheven armen opgevat als een teken van minachting? Als een soort van opgestoken middelvinger? Had hij om vergiffenis gesmeekt, zijn pijnlijke longen tot het uiterste aangezet? Waar was dat nou voor nodig? Zou zijn gevloek het verschil hebben gemaakt? Kon hij daarmee de angst de baas? Krachten uit het dodenrijk uit hun spelonken roepen? De geheimzinnige vrouw een halt toeroepen? Had hij iets van betekenis willen uitstralen? Ter bescherming? Was het dezelfde vrouw geweest als de vrouw op de foto? Die enorme foto die hij op haar bevel als relikwie, onder dwang aan de muur had opgehangen. ‘Pas jij maar op, Duco!’ had hij hem toegefluisterd. ‘Laat haar niet te dichtbij komen! Daar zul je spijt van krijgen! Ik weet, het is verleidelijk, maar weet dat ze veel te sterk voor je is, als een kwaadaardig kankergezweel, dat zich ondanks al jouw verzet, zich een weg door je gezonde lijf heen vreet, celwanden doorboort en alles vernietigt wat ze op haar pad tegenkomt. Ze is in staat om met haar giftige angels al de gezonde levenssappen uit je te zuigen. Geloof niets. Ze liegt dat ze zwart ziet, neem dat maar van me aan. Ik weet dat ze aan het hoofd van de piramide van het verbond staat. Op haar rust alle macht, de oppermachtige ‘*capocino di tutti capicini*’s’. Aan de buitenkant, alles mooi en vredelievend, maar in werkelijkheid een geduchte tegenstander, waar zelf de Goden ontzag voor hebben. Besef wie je voor je hebt, Duco, meer kan ik je niet meegeven.

Duco voelde hij de neiging in hem opkomen om in één strakke lijn naar het verlaten huis te rennen en haar foto van de muur te rukken. De afgescheurde reepjes fotopapier, vastgeplakt aan een dikke knoestige boom, vlak voor zijn huis, als een afschrikking

wekkende totempaal. Het kapotscheuren van de foto was moest beschouwd worden als een rituele daad. Het zou haar krachten doen afnemen. Het kwaad werd daardoor op afstand gehouden. Maar hij was geen dief, geen roofdier of dompteur met slechts een zweep in de hand. In de kooi samen met die krachtige vrouw. Zo was hij nooit geweest en zo wilde hij niet zijn. Of zou het aan stukken scheuren van de foto haar in de kaart spelen en liet hij hiermee zien hoe bang hij voor haar was. Maar wat nu als ze opeens de aanval in zou zetten?

Het is onbegonnen werk om je er de hele dag mee bezig te houden, zeker wanneer je geen idee hebt van welke kant het gevaar zal komen en waar je op moet letten.

De stemmen namen het over van zijn voortijlende gedachten. De stemmen waren beslist geen lieverdjes, echte ploerten, die totaal niet onder de indruk waren van jammerlijke tegenwerpingen. Lafhartige grafschenners waren het die hem aanmoedigden de prachtige foto in stukken te scheuren! Graven besmeuren en leed berokkenen, dat is het enige wat ze kunnen. Wonden openrijten, foto's neerhalen, het komt in de kern allemaal op hetzelfde neer.

Hoewel, Harro was dan wel dood, maar wat moest hij met haar? Harro was de kluts kwijt, dat is duidelijk. Hij sprak wartaal. Dus alles wat Harro over haar had gezegd moest hij maar met een korreltje zout nemen. Laten we van het positieve uitgaan en aannemen dat ze gewoon ergens fris en fruitig op de aarde rondfladdert, haren in de wind, zwervend over het goudgele korenveled, gekleed in een zwart kanten negligé met bloemmotief. Duco besepte maar al te goed dat de geestelijke band die hij met Harro had opgebouwd het rechtvaardigde om bezit van haar te nemen. Hij stond volledig in zijn recht.

‘Waar Goddelijke liefde zich aandient, daar verbleekt de Wereldlijke Ordening en Logica! De koning is dood, lang leve de nieuwe verse koningin! De poorten naar het geluk staan wagenwijd open’

Een poort is niet alleen bedoeld ter verdediging. Dat is overdreven. Je moet met een open blik de wereld tegemoet treden, een blik waaruit vertrouwen spreekt. Wat de waarschuwingen ook mogen zijn.

In de terminale fase kunnen de werkelijke dingen en de dingen uit de ‘andere wereld’ flink door elkaar gaan lopen. Het gaat vaak gepaard met angst waardoor ze voor geen enkele rede vatbaar zijn.

Hij voelde zich gesterkt door al die mooie ingevingen. Het waren de stemmen die vrijelijk door hem heen bewogen. Maar zeker niet gestoord. Nog niet althans. Driewerf Hi-Ha-Ho-Sanna! Maar het blijft wel oppassen geblazen. Een gewaarschuwd man telt in de regel voor twee. Staan daar opeens twee of drie gekken je aan te staren. Gewoon je gedeisd houden, pas op de plaats maken, even geen rare bewegingen! Het gevaar loert meestal maar uit één bepaalde hoek, de kant waar je het minst verwacht. Het is iemand die je in vertrouwen neemt, een bekende, die je niet in het minst verdenkt, die kan toeslaan. Je bent ontspannen en totaal niet op je hoede.